

RUBRIEKTITEL

HOOGFEEST MARIA TENHEMELOPGENOMEN

Elk seizoen heeft zijn charme. De zomer brengt ons een korf vol vruchten, overvloed aan wat de aarde ons schenkt.

Niet toevallig dat het hoogfeest van de Moeder Gods zich in dit seizoen situeert, we zingen dan ook over 'moederweelde' en 'minnegloed'.

En verder vragen we Maria's milde zegen over al wat ons lief is en eren het moederlijke in elke vrouw.

We vieren het naamfeest van de geloofsgemeenschap van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima met een feestelijke avondmis op 14 augustus om 18u.

Alle parochianen van de 3 geloofsgemeenschappen van Gijmel, Wolfsdonk en Langdorp zijn welkom.

Ter gelegenheid van het naamfeest is er **geen** viering in de andere kerken van onze parochie.

Traditiegetrouw is er een bloemenhulde voor onze Hemelse Moeder Maria. Brengt ook u een bloemetje (uit de tuin) mee? Dank.

Een gelegenheidskoor werd samengesteld vanuit de 3 gemeenschappen en zingt Marialiederen.

Van harte welkom!

*Zij zag haar Zoon opgroeien, jong en wild,
met iets ontembaars in Zijn ogen en Zijn haren.
Zij zag hem verre wegen gaan, onbegaanbare paden in de bergen,
tot in de woestijn, dagenlang.
Zij luisterde vaak naar Zijn verhalen, maar verstond nooit helemaal wat Hij bedoelde. Zij zag Hem over
zieken gebogen,
zij zag Hem kleine kinderen optillen in het zonlicht.
Zij zag hoe Hij melaatse mensen tegemoet ging, terwijl alle anderen terugweken.
Zij zag Hem binnengaan bij zondaars om er te eten,
en hoorde van een grote zondares die Hem gezalfd had.
Zij zag haar zoon toen Hij werd weggevoerd en hoorde mensen zeggen:
"Het moest er eens van komen."
Op de heuveltop waar alle misdadigers worden terechtgesteld,
heeft zij Hem teruggezien.
Hij scheen zo ver, zo onwezenlijk ver, ook al kon zij nog enkele lieve woorden van Hem opvangen.
Zij werd de stille kracht bij de verslagen vrienden,
de vrouw die, alle leed gedragen, vrede had gevonden.
Zij heeft de leerlingen door de eerste strijd geloodst en door de eerste ruzies,
zodat zij "moeder" gingen zeggen tegen haar.
Zij zag hen verre wegen gaan over zeeën en over bergen,
naar alle mensen, grote en kleine.
Zij luisterde naar hun verhalen en zij begreep dat Hij nog altijd levend was.
En toen zag zij hoe, overal ter wereld, slaven werden vrijgelaten,
armen niet verstoten en zieken met liefde werden opgenomen.*

*Toen zij het wonder zag gebeuren van de nieuwe wereld:
toen zegde zij stilletjes voor zich uit: "Magnificat. Hij maakt alles groot."*

PRIESTERJUBILEUM VAN RENAAT VAN DEN BERCKT

De jubileumviering voor priester Renaat was niet enkel een hulde voor zijn 60 jaar priester zijn maar ook een hoogfeest voor de geloofsgemeenschap te Wolfsdonk. Reeds vanaf 9 uur stroomden de genodigden toe vanuit de wijde omgeving en vanuit de verschillende gemeenschappen van onze pastorale zone, het was zoeken naar een vrije stoel. Voor de gelegenheid werd het Sint Anteunkeskoor versterkt met de koorleden van Gijmel, een bijzonder geslaagde samenwerking onder leiding van dirigente Jo en organist Rik. Het door Renaat samengestelde liedprogramma vertolkte zijn spiritualiteit met teksten als 'mens voor de mensen zijn, herder als God' maar ook 'wees eenvoudig bij de mensen, blijf aan zwakken aandacht schenken, blijf zachtmoedig in je doen'. Uit de getuigenissen vanuit Lot en Leuven waar Renaat actief was als pastoor en later als federatiepastoor, bleek dat de parochianen hem met deze kwaliteiten herinneren. Persoonlijke anekdotes kleurden de getuigenissen, o.a. over hoe het geschonken vertrouwen vrijwilligers sterkt en hoe Renaat een frisse wind liet waaien in de jeugdwerking en het parochieleven. Priester Renaat ging zelf de feestelijke dankviering voor. Deken Patrick concelebreerde vanuit een warme betrokkenheid als ooit eerste seminarist stagiair die Renaat onder zijn hoede nam. Op zijn beurt dankte hij Renaat voor zijn rijk gevulde ambtsuitoefening ten dienste van velen, ook nu nog als gepensioneerde priester in de pastorale zone Aarschot en de naburige zone Herselt als tevens in de lokale geloofsgemeenschap te Wolfsdonk. Deken Patrick formuleerde de oproep tot ieder van ons om deze evangelische dienstbaarheid op te nemen, eenders waar we leven en werken.

En na al dat moois volgde er een verzorgde, deugddoende receptie met familie, genodigden en parochianen in Zaal Den Abt, schuin over de kerk.

Met de beschouwende woorden van priester Renaat zelf:

'Ik zag tintelingen in de ogen van mensen die heel spontaan contact namen zelfs met onbekenden, een zeer joviale deken die met iedereen spontaan en hartelijk omging, kleine eenvoudige mensen die er van genoten om er ook te mogen/kunnen bij zijn, niet-meer-pratikerenden die precies terug iets ontdekten in het christen-zijn....'

Gelukwensen aan priester Renaat en dank voor zijn inspirerende aanwezigheid in ons midden.
Bert, diaken

Mededeling van Rudy Borremans, Pastoor zone St.Rochus:

Beste geloofsgenoten,
Vrienden,

Zondag 9 juli was voor priester Renaat een heugelijke dag, want dan vierde hij zijn zestigste priesterjubileum.

Mede dankzij de gemeenschap van Wolfsdonk werd het een warme en sfeervolle viering. De viering die in het teken stond van dankbaarheid was mooi samengesteld en opgeluisterd door het plaatselijk koor.

Ik herinner mij Renaat als een zeer gastvrije priester, die steeds ijverde voor overleg en een broederlijke verstandhouding tussen medewerkers.

Als seminarist heb ik gedurende twee jaar stage veel van hem geleerd.

Hiervoor ben ik hem en de toenmalige parochieploeg nog steeds dankbaar.

Moge hij nog veel jaren in ons midden zijn met een dienstbaarheid die hem zo eigen is.

Ik wil ook de Heer danken voor deze competente en hartelijke mens die hij destijds geroepen heeft om Zijn werk te voltooien.

Bij deze mijn excuses dat ik niet kon aanwezig zijn wegens andere verplichtingen.

Maar de aanwezigheid van deken Patrick heeft dit ongetwijfeld goed gemaakt.

Hartelijk

Rudy Borremans

Pastoor, zone St.Rochus, Aarschot.

Dankwoord van Priester Renaat:

HARTELIJK DANK

voor het meevieren van mijn

diamanten priesterjubileum

Goddank was ik niet alleen op zondag 9 juli om in de Sint-Antoniuserkerk van Wolfsdonk de Heer te danken voor mijn priesterjubileum. Het deed me deugd om, warm omringd door talloze familieleden en vrienden van hier en elders, nog eens een blijde gebeurtenis te kunnen vieren in een goed gevulde parochiekerk. Heel wat afwezigen die er graag hadden bij geweest hebben zich helaas moeten laten verontschuldigen. Aan al deze mensen wil ik hiervoor dank zeggen.

Om er een echt feest van te maken zowel in de kerk als in de parochiezaal hebben vele van hen moeite noch kosten gespaard en ook dat verdient mijn oprechte waardering. Feesten kost geld, maar gedeelde lasten zijn nu eenmaal lichter om dragen. Dank daarvoor.

Dat het vuur van Jezus' goede Geest in onze harten mag blijven branden.

13 augustus 2023

Negentiende zondag door het jaar

Mattheüs 14, 22-33

Bang om te leven?

De voorbije zondagen hoorden we al een paar keer dat Jezus zijn leerlingen privélessen gaf. Zij kregen apart uitleg over de parabels van de zaaier en van het onkruid tussen de tarwe. Nadien hadden zij een praktijkoefening gekregen: de hongerige massa eten geven. Voor hen een onmogelijke opdracht met maar vijf broodjes. Gelukkig was er Jezus, hun leermeester, die hun inzet in handen nam.

Maar nu worden ze heen en weer geslingerd, midden de woelige zee van het leven; het lijkt wel een duistere en uitzichtloze situatie. En ze staan er alleen voor. Wat nu?

Jezus gaat, alvorens deze les aan te pakken, de bergen in om er in afzondering te bidden. Het is nacht. En juist voor het ochtendgloren loopt Hij over het woelige water naar hen toe. Zij zijn in volle zee aan 't vechten tegen wind en golven.

Dit verhaal lijkt toch zo sterk op de situatie waarin ze zich bevinden na de kruisdood van Jezus. Je weet wel, ook toen waren de leerlingen bang en op zichzelf aangewezen. Ook toen kwam Jezus plots

naar hen toe; en net als toen, menen ze ook nu een spook te zien. Maar zoals in dat verrijzenisverhaal, stelt Hij hen onmiddellijk gerust: "Vrees niet. Ik ben het!"

Petrus, hun leider, pakt al zijn moed bijeen, stapt uit de boot en loopt naar Jezus toe. Maar helemaal zeker is hij niet, alleen haalt hij het niet. "Heer, red mij, ik ga onderuit." Jezus steekt zijn hand uit, en haalt Petrus uit zijn vertwijfeling. Samen stappen ze de boot in. De wind gaat liggen; de zon verjaagt de nacht. Met z'n allen vallen ze Jezus te voet: Plots (h)erkennen ze Hem. En juist zoals in de reeds aangehaalde verrijzenisverhalen, roepen ze het uit: "Ja, U bent werkelijk de Zoon van God." M.a.w. in U zien we God zelf aan het werk.

Tot slot een paar vraagjes ter overweging:

- Kunnen we dat verhaal ook plaatsen in onze huidige geloofssituatie? Een handvol christenen, met een eerder klein en kwetsbaar vertrouwen, ligt te dobberen midden de woelige zee van het leven, en geraakt maar moeizaam vooruit. Het ochtendgloren is blijkbaar nog heel ver af.
- Zien we in ons leven ook de tekenen van Jezus die ons tegemoet komt en ons de hand reikt in mensen en gebeurtenissen? Durven we, zoals Petrus, toch stappen wagen over de golven van onze tijd, in de hoop ons gesteund en gedragen te weten door God die ons nooit in de steek laat. Zijn naam is: 'Ik ben het!' Met diezelfde naam maakte God zich kenbaar aan Mozes, bij diens roeping: 'Ik zal er altijd zijn voor u'.

NATUURPUNT ORGANISEERT FEEST VAN DE MOLENHEIDE OP 26 EN 27 AUGUSTUS

ROMMELMARKT
V/D MOLENHEIDE
ZONDAG 27/08/23
1e editie
9u - 16u

Prachtig decor
Groot openluchtterras aan de Heimolen

MOLENHEIDESTRAAT / OUDENSTOKSTRAAT
3201 LANGDORP

Inschrijving standplaats:
rommelmarkt.molenheide@gmail.com
0474 65 25 50 (€5 per 2 lopende meter)

Verantwoordelijke uitgever: Linda Scheerens - Fransellinestraat 15c - 3201 Langdorp

FEEST VAN DE MOLENHEIDE

15e
editie

KRUISING MOLENHEIDESTRAAT/ WINDMOLENSTRAAT
3201 LANGDORP

ZA 26/08/23

NATUURTERRAS VANAF 18U

 Natuurpunt
Aarschot

ZO 27/08/23

GROTE ROMMELMARKT (9U-16U)
GROOT OPENLUCHTTERRAS IN DE NATUUR
KINDERANIMATIE
AMBACHTENMARKT

Zaterdag 26 augustus: Avondterras vanaf 18.00 u.

Bij een drankje en een versnapering de zon zien zakken, in een idyllisch decor, onder de wieken van de heimolen, middenin de Langdorpse natuur. Een unieke ervaring!

Zondag 27 augustus: Rommelmarkt van de Molenheide tussen 09.00 u. en 16.00 u.

Rommelmarkt in een prachtig decor Molenheidestraat/Oudenstokstraat

Groot openluchtterras aan de Heimolen

Inschrijving standplaats:

rommelmarktolenheide@gmail.com of 0474 65 25 50 na 19.00 u.

€ 5,00 per 2 meter

Zondag 27 augustus: Molenfeesten vanaf 13.00 u.

Groot volksfeest onder de heimolen met tal van activiteiten:

- huifkartochten
- ponyrijden
- springkastelen
- grime
- ambachtenmarkt imkerij, messenmaker, houtbewerking, enz....
- heimolenbezoek met infostand en verkoop van meel
- wandeling met gids door het natuurgebied en omliggende bossen (15 u)
- gezinszoektocht in de omgeving van de Heimolen
- neerhofdieren kijken (Hagelands Neerhof)
- infostands van Natuurpunt, Levende Molens, Oxfam, enz.
- ijskar, verse pannenkoeken, zelfgemaakte taarten, belegde broodjes, ...

En natuurlijk een megaterras in openlucht, waar je kan genieten van een uitgebreid aanbod aan drankjes en hapjes. Gezelligheid troef!

Dit alles in de schaduw van natuurgebied "Molenheide".

VAKANTIE

Een zomer lang gaan we op weg met mensen die hun vakantie niet doorbrengen in hun luie zetel aan zee. We spraken met jonge en minder jonge Aarschottenaars voor wie vakantie een tijd is waarin ze intens op zoek gaan naar andere mensen, naar andere plaatsen en naar zichzelf. Ze voelen zich verrijkt door die ervaringen en vaak maken ze die ook mogelijk voor anderen, want vakantie is niet evident voor iedereen. Allemaal unieke mensen met unieke verhalen die zich niet alleen afspelen tijdens de zomermaanden.

Joke, Steven en Jerom verkennen de wereld

Strandvakanties, pretparken, luiers in de zon: het zijn geen opties voor Joke, Steven en Jerom. Joke Deklerk is al jarenlang onze vormselcatechiste in Aarschot Onze-Lieve-Vrouw. Een tweetal weken voor in februari 2022 de oorlog in Oekraïne losbarstte, vertrok zij met haar man Steven en hun toen vierjarige zoon Jerom op 'wereldreis'. Zeven maanden later keerde het gezin terug naar Aarschot. Een half jaar later trokken ze tijdens de paasvakantie naar Libanon. En dit is zeker niet hun laatste verre en lange reis.

Wat drijft hen? Wat zoeken ze zo ver? Wat doet zo'n reis met een jong gezin? Joke vertelt er met enthousiasme over tijdens een gezellig en interessant interview.

Onstuitbare drang om te zien en te beleven

Joke en Steven hadden al veel onder hun tweetjes gereisd vooraleer ze de maandenlange tocht aanvatten. Een grote interesse voor landen, culturen, religies, mensen, geschiedenis en actualiteit geeft hen een zeer open blik op de wereld. Joke kan haar ervaringen en bedenkingen delen met haar leerlingen tijdens de godsdienstlessen in de 5de en 6de jaren in Sancta Maria. Zij nam een jaar 'verlof zonder wedde' om de grote reis te kunnen maken. Steven werkt in het operatiekwartier van het ziekenhuis in Genk. Jerommeke zit nog in de kleuterschool.

Ze beseffen dat het een Westerse (lees: Belgische) luxe is dat ze deze reis financieel aankunnen. Met een omgebouwd busje trekken ze van land tot land, zonder luxe, maar wel met een eigen slaap- en eetgelegenheid die hen uiteraard geen extra kosten geeft voor logies of maaltijden. Joke vertelt echter dat ze vaak toch ergens gingen eten omdat dit ook de contacten met de inheemse bevolking vergemakkelijkte. Bovendien was het ook nog altijd superlekker én spotgoedkoop. Buitensporige uitgaven waren er bijna nooit. Een camping waar een overnachting €50 kostte, was te duur (en heel vaak te druk en onpersoonlijk).

Ze hadden vooraf een reisroute opgesteld, maar er was altijd ruimte voor onverwachte aanpassingen. Niets moest, alles kon. Extreme risico's namen ze – sinds Jerom er is – niet meer. De dagelijkse autorit duurde vaak niet langer dan drie uur: rust, onthaasting en intense contacten waren de basisvoorwaarden van hun trip.

Diefstal, oorlog en politiek

Vanuit België reden ze naar Italië (waar hun busje werd opengebroken en bestolen) en Sicilië. Verder stonden Griekenland en Zuid- en Oost Turkije op het programma. Rusland had een verdere optie geweest, maar de oorlog dwarsboomde dat plan. In Turkije en nadien in Georgië stonden ze oog in oog met de massa's Oekraïense vluchtelingen. Joke zag de droevige en angstige blikken van de mama's die alleen – zonder papa's – met hun kinderen in een (rudimentaire) speeltuin zaten.

In de oorspronkelijke voorbereiding stond nadien Iran op het reisplan. Een dwingende mail van het FOD Buitenlandse Zaken meldde hen echter dat er code rood voor Iran gold; dat veiligheidsrisico wilde het gezin niet nemen, ook al wisten ze niet wat er aan de gang was. Later vernamen ze dat Olivier Van de Castele in de gevangenis zat en Iran uitkeek naar nieuwe Belgen...

Extreme gastvrijheid

De gewijzigde reisroute bracht hen vervolgens naar Oezbekistan en Kazachstan dat ze met het openbaar vervoer doorkruisten.

De reis liep verder langs het wondermooie Armenië en Georgië. De schoonheid van de eeuwenoude kerkjes in een adembenemend landschap hield hen enkele weken in deze paradijselijke omgeving, waartegen de armoede van de mensen afsteekt. Hun extreme gastvrijheid maakt echter alles goed. Hoe meer je wegrijdt van Centraal Europa, hoe meer je voelt dat mensen elders veel gastvrijer zijn dan 'bij ons'. Vooral hun vriendelijkheid tegenover kinderen valt op. Sinds Jerom erbij kwam, voelden Steven en Joke hoe een kind een gemakkelijke brug slaat met andere kinderen en daardoor vaak ook met volwassenen. Heel vaak toonden mensen hun sympathie voor het feit dat zij als gezinnetje zo'n lange reis ondernemen en hun kind op deze manier de wereld tonen. Dat fantastisch gevoel mist Joke nog vaak. In de ons omringende landen vind je nergens dat respect voor kinderen en gezin. Maanden later kwamen ze terug in Noord-Turkije en de Balkanlanden. Het was mooi geweest, maar ze waren ook blij om terug thuis te komen.

Hechte gezinsbanden

Joke en Steven hebben een druk gezins-, professioneel- en ontspanningsleven. Zou hun relatie het wel aankunnen om 24/24 en 7/7 samen te leven op enkele vierkante meters? Joke is er alvast van overtuigd dat dat prima gelukt is. Dit kwam vooral omdat de meest dringende vragen op een dag waren: waar kunnen we vanavond onze bus parkeren? Wat eten we vandaag? Het rustige levensritme gaf hen alle drie veel ademruimte en dit ontkrachtte eventuele spanningen. Een tip voor als het nadien eenmaal thuis weer druk wordt!

Jerom beleefde alles intens mee. Overal waar ze uitstapten maakte hij direct contact met de mensen en elke tak die hij vond was speelgoed voor hem. Taal was geen hindernis. Kinderen spelen overal met elkaar. Hij maakt ook helemaal geen verschil tussen mensen met of zonder hoofddoek of met een andere gelaatskleur. Daarvoor zijn niet alleen de vele reizen verantwoordelijk, maar ook de aanwezigheid van de diverse schoolpopulatie in de kleuterklas in Aarschot. Joke bekijkt deze vaststelling zeker als positief aan naar de toekomst toe.

Gelijkheid of diversiteit

Rijden met een Belgische nummerplaat in deze landen benadrukt een eerste ongelijkheid: Westerlingen worden bijna nooit gecontroleerd terwijl de Koerden om de haverklap moeten stoppen. Dat geeft een onbehaaglijk gevoel.

Soms waren er ook mensen die hun eigen penibele situatie vergeleken met het Belgische gezinnetje dat alle vrijheid leek te hebben, alle kansen had gekregen terwijl zij dezelfde leeftijd hadden, dezelfde diploma's, dezelfde mogelijkheden, maar 'toevallig' in een ander land en een ander regime leefden. Zo'n reis is een fundamentele confrontatie met de zoveelste vrijheden die wij hebben maar waarvan we ons nog amper bewust zijn: vrijheid van spreken en denken, vrijheid om 'zomaar' te reizen, vrijheid om een woonplaats of een beroep te kiezen. Niets van dit alles in landen als Georgië of Kazachstan. Nochtans behandelden de mensen ginds de Belgische toeristen als hun gelijken. Contacten verliepen van mens tot mens, van kind tot kind, van familie tot familie. Alle grenzen leken weg.

Armoede en vernieling

Nochtans bleven Joke, Steven en Jerom toeristen... Ze hadden de luxe om zich 's avonds rustig terug te trekken in hun busje. Vooral tijdens de reis naar Libanon vond Joke dit noodzakelijk. Na enkele maanden is ze nog emotioneel over de ervaringen in Libanon. Misschien waren ze deze keer te weinig voorbereid? Ze bezochten eerder al oorlogsgebieden zoals Sarajevo, maar werden nooit zo getroffen door de ellende als in Libanon.

Eenzijds zijn er de schitterende getuigen van het roemrijke verleden in plaatsen als Baälbek, Sydon of Tyrus. Anderzijds is er de pure horror in tal van dorpen en steden: een land verwoest door oorlog, economisch aan de grond, financieel platzak. De aanblik van de havensite in Beiroet waar in 2020 een bom ontplofte is hartverscheurend. Stel je voor: 220 doden en 6500 gewonden. Alles ligt er nog bij als in een spookstad. Gruwelijk. Kapotte tanks langs de vernielde wegen, steden in puin, banken zonder geld, kerken en moskeeën afgesloten met prikkeldraad, militair toezicht, constante stroomproblemen, massa's Syrische vluchtelingen: soms was het té veel om te dragen.

Eigenaardig genoeg ervaart een jongetje van (ondertussen) vijf jaar blijkbaar weinig verschil tussen een archeologische site en een verwoeste stad. Allebei zijn het voor hem speelterreinen waar hij andere kinderen ontmoet met wie hij ongedwongen kan spelen.

Maar uiteindelijk besluit hij wel, met zijn ouders: "Hier wil ik wel niet wonen, mama"

En toch...

Mensen relativeren vaak hun penibele situatie. Zij zijn gewend geraakt aan de bommen. Maar ze zijn ook ontzettend sterk en krachtig.

Ondanks de vele verschillen, de armoedige plekken, de ellende, de armoede die Steven en Joke zagen, blijven ze verdergaan want ze zien ook overal de onverwoestbare drang van mensen om verder te zoeken, te werken, vooruit te komen. Overal ter wereld zien ze de intrinsieke drang van ouders om de wereld dichtbij of veraf goed te maken zodat hun kinderen het beter hebben. Overal vinden ze mensen die van kinderen houden en alles voor hen willen doen. Soms gaan ze daarom weg uit hun land, soms voeren ze daarom oorlog.

In de toekomst blijven Steven en Joke zeker niet 'thuis' en zullen ze verder de wereld rondreizen. Jerommeke zal er zeker bij zijn en misschien de leerdoelen op een andere manier dan ons klassieke onderwijs behalen. Naar waar het busje de volgende keer zal rijden, weten ze nog niet. Als het van Joke afhangt, niet meer naar een land als Libanon: deze ervaring was té confronterend en deprimerend.

Na zoveel ontmoetingen besluit Joke dat wij, westerlingen, niet het centrum van de wereld zijn en dat de 'anderen' niet allemaal moeten leven zoals wij dat doen. Als ze een woonplaats zoeken in een vredig stadje langs de Demer of in een dorp als Gelrode zoeken ook zij rust en vrede, zoals wij het ook zo vaak doen. Ook zij hebben recht op werk om financieel vooruit te geraken in het leven. Ook zij willen gelukkig zijn.

Moeten wij ons ook eens niet de vraag stellen: wat is geluk? Hun rust en gastvrijheid of onze weelde? Kan ons geluk ook zijn dat wij hen steunen?

Net zoals zijn ouders heeft Jerommeke nog heel veel herinneringen aan de maandenlange rondreis. Maar hij denkt niet terug aan de kapotte steden of de vluchtelingen maar aan de kinderen met wie hij speelde en aan 'die ene hond met een bruin en een blauw oog' en aan het superlekkere khchapuri (Georgische brood). "Kleine kinderen zien wat grote mensen niet zien", wist de Kleine Prins al.
Myriam Borremans

PAROCHIAAL NIEUWS

LANGDORP

POETSEN VAN ONZE SINT-PIETERSKERK

Met het vooruitzicht op ons patroonsfeest werd er een warme oproep gedaan voor helpende handen. En ja hoor, het lukte.

Op maandag 19 juni werd er volop met stofzuigers, bezems en voddens alle stof- en spinnenwebben weggehaald en alles kreeg een flinke poetsbeurt. Ook alle stoelen werden grondig afgewassen.

Dinsdag 20 juni kwam de vloer aan beurt. Alle stoelen verhuisden naar één kant en er werd geschrobd en geschuurd dat het lieve lust was, emmers water had men nodig om al het vuil weg te krijgen.

Niettemin het toen al zeer warm was, droogde de vloer niet zo best en had men een kort pauze nodig voor men de stoelen kon verplaatsen.

Daar werd dan dankbaar gebruik van gemaakt om een fris glaasje water te drinken en eventjes te rusten. Maar lang duurde de rust niet er moest verder gekuist worden. Tevens werden de defecte lampen van de krans rond Onze Lieve Vrouw vervangen en dank zei Nelly werden de doeken van de biechtstoelen verwijderd en meegenomen voor een wasbeurt! Na al dat zwoegen en vooral zweten waren we tevreden over de nette kerk. Dit verdiende een rustmoment met een lekker stukje taart.

Héél véél dank aan die helpende handen, zonder jullie hulp had dit nooit zo netjes geweest.

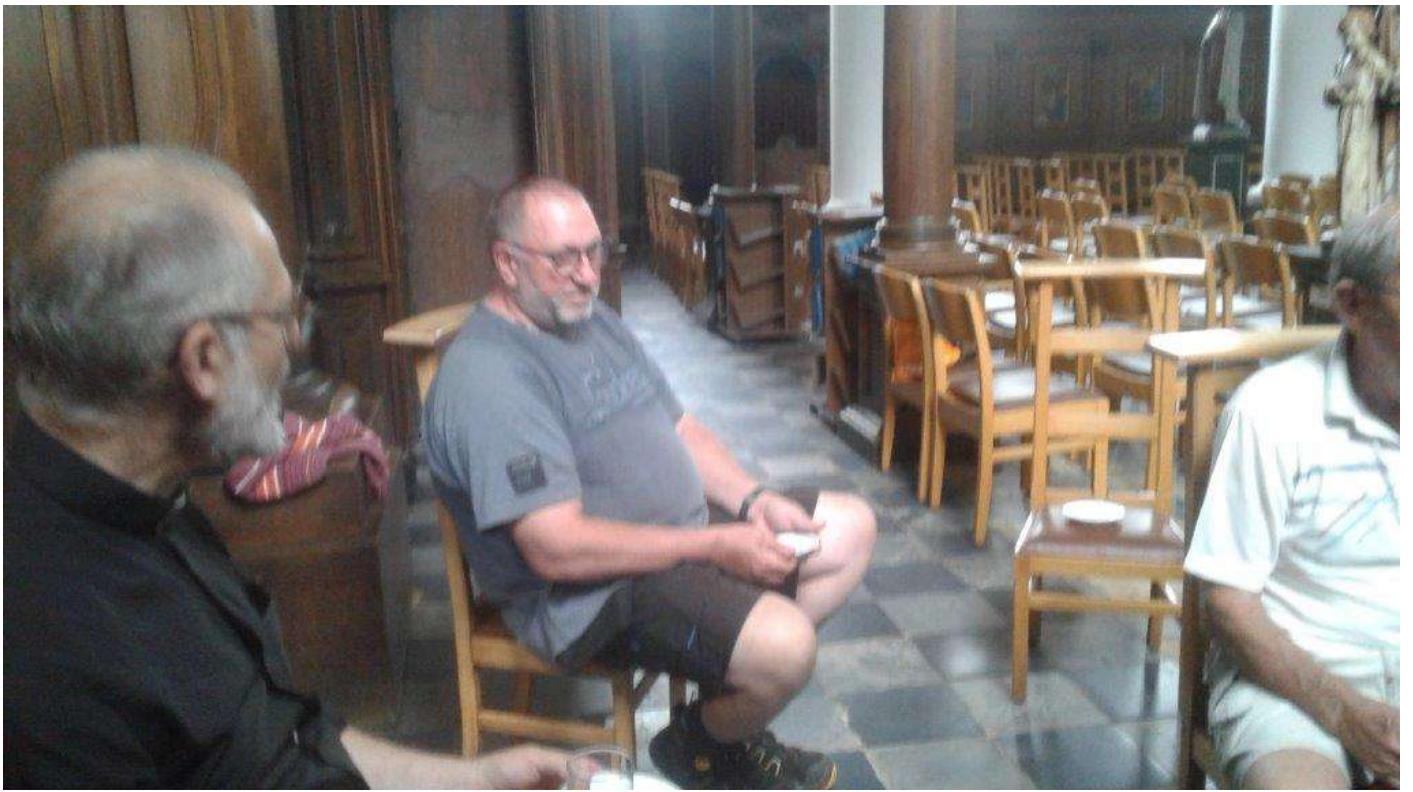
Mijn dankbaarheid gaat uit naar Nelly en Marcel, Jan en Margriet, Rosa, Luc Luyten en priester Paul.

En, misschien hebben sommigen het ondertussen al opgemerkt, we hebben tijdens die poetsbeurt een waardevol iets terug aangebracht, iets dat, sinds de verbouwingen, nog steeds niet op zijn juiste plaats lag...hing... of stond. Zien of vinden jullie het?

Kijk bij volgend bezoekje aan onze kerk maar eens goed rond.

Héél véél dank voor alles ! *Nicole*

GIJMEL

ONZE LIEVE VROUW HEMELVAART BLOEMENHULDE IN GIJMEL OP MAANDAG 14 AUGUSTUS OM 18.00U.

Op maandag 14 augustus, vooravond van OLV-Hemelvaart, vieren wij in Gijmel 18.00 u. het patroonsfeest van onze parochie.

Naar jaarlijkse gewoonte zullen talrijke ruikers tuinbloemen het beeld van Onze Lieve Vrouw versieren.

Het zangkoor zorgt zoals altijd voor de prachtige muzikale omkadering.

De parochieploeg verzorgt de receptie na de feestelijke viering.

Iedereen is van harte welkom !

WOLFSDONK

OKRA

Donderdag 13 juli waren velen van onze OKRA leden weer present, want het Bestuur had dit keer gekozen voor een Barbecue. Lekker, lekker, lekker...

Nadat de buikjes rond gegeten waren, was er nog wat amusement gepland met een bingo.

André Van Steyvoort poseerde graag met een gewonnen bloemetje.

Een 'zjat kaffe' met een 'patéke' maakte het samenzijn compleet !

SINT-ROCHUS AARSCHOT

ZONESECRETARIAAT

Voor onze parochie HH. Maria, Pieter en Antonius met haar drie geloofsgemeenschappen Gijmel, Langdorp, Wolfsdonk kan u met alle vragen terecht op het zonesecretariaat van onze pastorale zone Sint-Rochus Aarschot: 016/57.20.43 of secretariaat@kerkinaarschot.be

LANGDORP

SECRETARIAAT SINT-PIETER

Medewerkster: Nicole Adams. Voor de parochianen van Langdorp steeds bereikbaar via tel. 016/56.45.14 of ni.adams@telenet.be

Elke woensdag 18-20u (in niet-coronatijden) in de pastorij, Langdorpsesteenweg 299, 3201 Langdorp. Dan bereikbaar via tel. 016/56.68.84 (pastorij).

GIJMEL

SECRETARIAAT ONZE-LIEVE-VROUW-FATIMA

Medewerker: Staf Eelen. Voor de parochianen van Gijmel steeds bereikbaar via tel. 016/56.51.63. Elke donderdag 19-20u in de oude pastorij, Hombergstraat 4, 3201 Gijmel.

WOLFSDONK

SECRETARIAAT SINT-ANTONIUS ABT

Medewerker: Leo Janssens. Voor de parochianen van Wolfsdonk steeds bereikbaar via tel. 013/78.44.28, gsm 0477/68.86.24 of leo.janssens6@telenet.be

PAROCHIEBLAD

BERICHTJES EN MEDEDELINGEN VOOR HET PAROCHIEBLAD

Gelieve al wat u het parochieblad wenst te publiceren, te melden aan: Sophie Buyck, Oude Mechelsebaan 455, 3201 Gijmel. Tel: 016.56.76.71 of sophie.buyck@telenet.be

KERKFABRIEK

Voor vragen over het archief, het project www.verhalenverbindenplatteland.be, het gebruik van onze kerken, de Sint-Pieterssite tussen de kerk en picknicktafel in Langdorp en andere gronden en kapellen van de kerkfabriek, kan u terecht bij voorzitter Jonas Danckers (tel. 0472/78.11.22 of danckers_jonas@hotmail.com) of penningmeester Mark Van der Borght (tel. 013/78.27.09 of mark.vanderborght@belgacom.net).

VIERINGEN

LANGDORP-GIJMEL-WOLFSDONK

.....
invoegen van afbeeldingen van de drie kerkjes
.....

LANGDORP

Zondag 13 augustus: Eucharistieviering om 10.30 u.

GIJMEL

Zaterdag 12 augustus: Gebedsviering om 18.00 u.

**Maandag 14 augustus: Eucharistieviering om 18.00 u.
met bloemenhulde en receptie**

- Jgt. Jozef Torfs, Anna Verbinnen, Maria Torfs en Armand Mijten
- Gaby Van Hirtum, Alfons Van de Weyer en alle overleden familieleden
- Anna Van Roosbroeck, Mil Luyten, Alfons, Albert en Erwin Luyten, André Van Aelst, Rosi Holemans en alle overleden familieleden
- Voor alle overledenen van het zangkoor
- Elza Van Roosbroeck, Louis Van Wesemael, Annemie Van Wesemael, Gaby Corbeels , Charel Luyten en Maria Van Roosbroeck
- Jgt.Louis Symons en Jgt.Augusta (Fien) Van Opstal
- Anna Cootmans, Emma De Winter, Tille Van Aelst, Maria Sempels, Jozef Deckers, Georges Deckers, Frans Deckers, Roger Deckers, Marc Laureys, Maria Torfs en Renée Verbist.

WOLFSDONK

Zondag 13 augustus: Eucharistieviering om 09.30 u.

- Marcel Sempels en Gusta Vandijck
 - Jaargetijde voor Rene Aerts-Paula Alaerts, Guy Aerts en familie
-

NUTTIGE ADRESSEN

WACHTDIENSTEN

Huisarts

Voor Langdorp, Gijmel en Wolfsdonk:

Tijdens weekend: vrijdagavond vanaf 19.00 u. tot maandagochtend 08.00 u.

Tijdens feestdagen: avond voor feestdag vanaf 19.00 u. tot ochtend na feestdag 08.00 u.

Bel naar 1733- Langestraat 1 B-3202 Rillaar

www.wachtpostdemerland.be

Weekdagen: de wachtpost is niet open. Overdag kan je terecht bij je eigen huisarts.

Bel 1733 voor de huisarts van wacht tussen 19.00 u. en 08.00 u.

Apothekers

Centraal nummer 0903 99 000 bellen tussen 22u en 9u.

www.apotheek.be

ZALEN

<p>Zaal Den Abt Wolfsdonk contactpersoon: mevr. Rita Van Dijck telefoon: 0477/18.20.68 Reserveren kan via www.denabt.be</p> 	<p>Parochiezaal Gijmel contactpersoon: Marleen Beirinckx telefoon: 016/56.91.41</p>
<p>Zaal Demervallei Langdorp contactpersoon: dhr. Gijs Laureys telefoon: 0496/10.94.14</p>	